

הבת איבדה את פרטיס האשראי

רעיה פותבת: הבת שלנו השתחררה מהצבא, עבדה במשך שנה במלצרית, חסכה כסף, נסעה עם חבריה לטיול של חמישה חודשים בדרום אמריקה וחזרה הביתה לפני שבועיים, שמחה ומאושרת. היא לקחה לטיול כסף מזומן וכן את פרטיס האשראי שלה. ליתר ביטחון נתנו לה פרטיס אשראי נוסף (לבעלי ולי יש ארבעה פרטיסי אשראי), ואמרנו לה להשתמש בו במקרי חירום.

כמה ימים לפני שחזרה לארץ, חיפשה הבת את פרטיס האשראי הנוסף (זה שלנו) בתיק שלה כדי להשתמש בו, אך לא מצאה אותו. היא כתבה לנו ש"יותר מאוחר אעשה סדר בתרמיל ואחפש אותו. לא יכול להיות שהוא אבד או נגנב". למחרת שאלנו אותה אם מצאה את הפרטיס, והתשובה הייתה: עדיין לא חיפשתי. כעבור יומיים חזרה הבת לארץ – לשמחת כולנו. שאלנו אותה פעמיים מה עם הפרטיס, ונענינו בתשובה לא ממש סבלנית או מנומסת...

רק אחרי ארבעה ימים בבית, אחרי שפגשה את כל החברות והחברים וחילקה להם את המתנות שהביאה, העזנו לשאול שוב, והתשובה הייתה: אה, לא מצאתי!!! צלצלנו לבנק (זה היה באחת-עשרה בלילה...) וביטלנו את הפרטיס.

בעלי ואני הרגשנו שבא לנו לצעוק עליה, אבל התאפקנו. למה להתחיל את החזרה לארץ בכעס... אבל בכל זאת אנחנו מרגישים שאי-אפשר לעבור על העניין בשתיקה. מה שמרגיז אותנו הוא לא העובדה שהפרטיס איננו. כל אחד עלול לאבד פרטיס. למי לא גנבו פעם משהו? מרגיזה אותנו העובדה שהיא לא מגלה אחריות, שהיא מזלזלת. אילו זה היה קורה לי, הייתי הופכת את התיק באותו רגע, ומודיעה לבנק מיד. מי יודע, אולי גם היא הייתה עושה זאת מיד, אלמלא ידעה (אם לא הייתה יודעת) שאבא ואמא ידאגו לכל דבר: לתת ויזה, לבטל ויזה, להוסיף כסף לחשבון שלה בארץ, כשהיא שוכבת על חוף הים בברזיל...

מה את מציעה לנו לעשות בעתיד?

צילום: אינדוס אופו

הבת של רעיה הולכת במסלול שבו הולכים היום רבים מבני הדור שלה: שירות בצבא, עבודה, חיסכון, "הטיול הגדול", השלבים הבאים: לימודים, נישואין, משכנתה...

להורים יש תפקיד בכל אחד מהשלבים.

טוב עשיתם שדאגתם לי אלטרנטיבה לכסף, למקרה חירום. אני לא בטוחה שה-

פתרון הטכני שמצאתם הוא הפתרון הטוב ביותר. הבנקים ומשרדי הנסיעות יודעים לתת עצות בעניין הזה, לתרמילים ולנוסעים אחרים לחו"ל. אבל הבת חזרה, ולא זה הנושא שלנו.

חינוך לאחריות

אתם מרגישים, ובצדק, שהבת נהגה בחוסר אחריות. לא רק שלא שמרה, פגעה, היטב על

הדרך הטובה ביותר לחנך ילדים לאחריות היא לנהוג באחריות. הילד רואה דגם (מודל) של הורים אחראים והוא מאמץ אותו. אתה יכול לדבר עם הילד מבוקר עד ערב על לקיחת אחריות, אבל אם אתה, ההורה, מגלה חוסר אחריות כלפי עצמך, כלפי המשפחה, כלפי אנשים אחרים – זה מה שהילד ילמד.

במקביל, ההורים צריכים לתרגל את הילדים בלקיחת אחריות. יש להעביר אליהם בהדרגה אחריות על עצמם ועל החיים שלהם. בכל גיל יש לאפשר להם להיות אחראים למה שמתאים לגיל שלהם. יש גיל שבו אתה אחראי על הסדר בחדר שלך, גיל שבו אתה אחראי לשיעורי הבית, גיל שבו אתה שומר על אחיך הקטן, וגיל שבו אתה אחראי להוריך הזקנים.

יש הורים שהם אנשים אחראים עד כדי כך שהם לוקחים על עצמם את האחריות על הכול. הם לא מאפשרים לילדיהם ללמוד לקחת אחריות. וכשה"ילד" כבר לא ילד, הם לא מבינים למה הוא אדם לא אחראי. כפי (כמו) שצריכים ללמוד לקחת אחריות, צריכים ללמוד לשחרר אחריות ולהעביר אותה למישהו אחר.

לגלות אחריות

אתם מרגישים, ובצדק, שאי-אפשר לעבור לסדר היום על עניין פרטיס האשראי בלי להגיב. אם אתם הורים אחראיים – אתם צריכים לומר לה את הדברים בצורה ברורה. לא צריך לכעוס. צריך לומר מה פן ומה לא. במקרה שלכם הייתי אומרת לה, שהיא נהגה בחוסר אחריות, שהיא הגיכה בחוסר נימוס, וכי במקרה כזה היא הייתה צריכה לדחות כל דבר, להקדיש כמה דקות לחיפוש הפרטיס, ולהודיע מיד למי שצריך להודיע.

אני מציעה לכם גם לומר לה, שבעתיד לא תתנו בידיה פרטיס אשראי שלכם. זה לא עונש. זה לא איום. זה צעד שנועד להבטיח שהפרטיס החדש יהיה בידיים בטוחות.

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הפתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il

הפרטיס – היא גם לא לקחה אחריות על העניין מיד כשעלה החשד שהפרטיס איננו. הרי מישור יכול היה "לחגוג" על הפרטיס שלכם. ואחרי שחזרתם ושאלתם, היא הפגינה חוסר אחריות, זלזול וגם חוסר סבלנות וחוסר נימוס כלפיכם.

שאלת השאלות היא: איך מחנכים לאחריות? והתשובה מתחלקת לשניים: עלידי מתן דוגמה אישית ועלידי העברת אחריות בהדרגה.